

BİNBİR ROMAN

Cilt: 7 - Sayı: 172 - 25 Kuruş

29 - Ağustos - Çarşamba - 1951

BERABER İKİ MARTİNİ-CİN
YUVARLADIK.. KARI GÖRÜN.
DÜĞÜNÜN DAHA AZ BUZ.
KEMİKLERİ PEK DIŞARI
UĞRAMIŞ AMA FENA DE.
GİL..

ARSLAN SEN
YENİ BİRŞEY
ÖĞRENDİN Mİ
ONDAN HABER
VER

ÖĞRENDİKLERİM HEÇ UMUMİ
MALUMAT KABİLİNDEN.. MAR-
GARET 24 YAŞINDA VE İNGİLİZ-
MİŞ. VICKY FRANSIZ VE MRS.
MILLİNER AMERİKALİYİMİŞ.. KO-
ÇAKARI, TOPTAN VE ESASLI İŞ
YAPARMIŞ.. NE İŞ YAPTIĞINI
YARIN ÖĞRENECEĞİM..

JAMAYKALI ADAM

YEMEKLERİ BİTMİŞTİ. MA-
SADAN KALKTILAR..

BARA GİDELİM.
MİDEMİZİ BAS-
TIRACAK BİRŞEY
İÇELİM.

BAY MERVEL..
SİZE BİR TEL..

MARTINEZDEN.. KUMAŞLARI
GÖNDERMESİ GEÇİKE-
CEK MİŞ

KIN

ŞU MORUKLA, İKİ ÇAYLAĞIN BİZİ ATLATTIĞI
BESBELLİ.. AMA BUNUN CEZASINI VERE-
CEĞİM.

ERTESİ SABAH..

BES DAKİKA EVEL GELDİM.
MADAM.. UYUYORDUNUZ.

MARGARET.. VİCKİ.
NEREDESİNİZ?
SAAT ON OLDU..

ATMA.. TELGRAF
MEMURUNUN BE-
Nİ UYANDIRMASI
ON DAKİKAYI
GEÇTİ..

3/4

NEYSE.. GEVE-
ZELİKLE VARİT
GEÇİRMİYELİM..
CEVAP GELDİ..
KULAKLARINIZI
AÇIN BENİ DİN-
LEYİN

MALLAR BUGÜN
SAVANNA'YA GE-
LECEK.. VULTURE
ADLI UFAK BİR
GEMİYLE.. ARTIK
BU İŞİN ÇABUK Bİ-
TİRİLMESİ LÂZİM.
YILAN HİKÂYESİ
GİBİ UZUN SÜRDÜ

SEN MARGARET..
GELEN MALIN HESA-
BİNİ YAP.. BANKA
VASİTASIYLA, NİKARA-
GUA'YA, MARTINEZE
PARASINI YOLLA..
POWEL'E DE TEL ÇEK
MALİ ALDIGINIZI BİLDİR.
SEN DE VİCKİ....

HEY VİCKİ! SANA
SÖYLÜYÜRÜM.. LÂF
SÖYLEDİĞİM ZAMAN
DİNLENİLMEMEK HO-
ŞUMA GİTMEZ.
NEYE DALDIN
ÖYLE..

ARKASI
VAR

Kırmızı Şapka

Yazan: Shirley Pecue

Çeviren: N. Yeğinobalı

Cathy O'Hara'yı seviyordum ve kendi aptallığım olmasa çoktan evlenecektik. Ama tuttum, ona aklının işe ermediğini söyledim. Cathy güzel ve inatçıydı. Aklının işe pek alâ erdiğini bana isbat etmeğe karar verdi. Çalıştığım firmada bir iş buldu. Bu pek okadar müşkül bir şey değildi, çünkü patron nasıl olsa Cathy'nin amcasıydı. Şimdi artık her hususta birbirimizi geçmek için çatlıyorduk. Derken günlerden bir gün Cathy'nin eline umulmadık bir fırsat geçti...

Patron beni çağırılmıştı. Odasına gittiğim zaman Cathy'nin de orda olduğunu gördüm. Patron gayet nadide ve paha biçilmez bir elması hemen o akşam tayyareyle St. Louis'deki en mühim müşterilerinden biri olan Mrs. Charles Chambalain'e göndermek mecburiyetindeymiş. Mrs. Chambalain o gece diyormuş da başka bir şey demiyormuş... Zavallı patron Mrs. Chambalain'in ultimatomunu aldığından beri bayağı yaşlanmıştı. Amerikadaki bütün mücevher hırsızlarının elmasın peşine düşeceklerini tasavvur ediyordu.

— «Detektif Servisine telefon ettim, yarın sabaha kadar adam veremiyorlar, dedi.

Onun sözünü gözlerimin içine bakarak Cathy tamamladı:

— «Onun için elması St. Louis'e ben götürüyorum. Ne dersin?» Melek gibi gülümsüyordu.

— «Çok saçma bir fikir derim,» diye cevap verdim. «Sen böyle işlerden anlamazsın.»

Cathy hâlâ gülümsüyordu. Patron bana döndü ve af diler, rica eder gibi bir ifadeyle,

— «Bu işi Cathy üzerine aldı,» dedi. «Seni de onun yanına muhafız olarak katıyorum.»

Cathy kızıl saçlıdır, bu işi patrondan koparabilmek için kimbilir neler yapmıştı! Ne de olsa yeğeniydi, patron onu kıramamıştı, ama

elmasın selâmeti için beni de yanına katmayı hayırlı bulmuştu! Cathy'ye,

— «Elmas yüzüğü nereye saklıyacaksın?» diye sorduğum zaman kâfir kız gene tatlı tatlı gülümse-di ve,

— «Sen orasını bana bırak!» dedi.

Hava meydanına beyaz tüllü kırmızı bir şapka, bol kollu kırmızı bir palto ve beyaz eldiven giymiş olduğu halde geldi. «Göze batmamak için» böyle giyindiğini söylüyordu. Ondaki tarafa çevrilmeyen yegâne erkek başı iki yaşında bir çocuğa aitti ki çocuk da nasıl olsa o sırada uyuyordu.

Yolculuk rahat ve hâdisesiz geçti. Ama St. Louis'de tayyareden indiğimiz zaman kalabalığın arasında iki adam پیدا oldu. Yanımız sıra yürümeğe başladılar. Sırtımda hissettiğim sert ve amansız temas bana itiraz etmeğe kalkışmanın ne kadar beyhude olacağını anlatıyordu. Adamlar bizi bir otomobile bindirdiler sonra şehir dışında bir yere götürdüler.

— «Dışarıya,» dediler.

Adamların biri yarısı, «Önce senden başlayalım,» diyerek yakama yapıştı ve üstümü tepeden tırnağa aradı. Bir şey bulamayınca Cathy'ye döndü. Önce paltosunu çıkarıp astarlarını söktü. Sonra pabuçlarını çıkarıp burunlarında ve ökçelerinde yüzük gizlenecek bir yer var mı diye baktı. Sonra Cathy'nin, insanın gözüne batan beyaz tüllü kırmızı şapkasını çıkardı. Oracıkta, astara dikilmiş olarak bir mücevher kutusu duruyordu. Hay Allah müstehakını versin, a kız! Elması bu kadar aşikâr yere koyacaktın madem, neden burnunun ucuna asmadın? Haydut kutuyu açtı ve elmas bir ışıltı huzmesiyle parladı. Adam kutuyu cebine attı. Hiç vakit kaybetmeden otomobillerine binip uzaklaştılar. Bir de bi-

«Yüzük takılacaklarını münasip yerin neresi olduğunu bilirim sevgilim!»

ze alaylı alaylı el salladılar.

Cathy'ye döndüm ve öfkeyle, «Seni öldürebilirlerdi!» dedim.

Bana sokuldu ve, «Üzüldüğüne memnun oldum,» diye mırıldanarak beyaz eldivenlerini yavaş yavaş çıkarmağa başladı. «Kutudaki yüzük bana bir tek dolara patladı.»

Sol elini kaldırdı. O zaman Mrs. Chambalain'in yüzüğünü onun parmağında gördüm. Cathy yumuşak bir sesle:

— «Aklım işe ermiyebilir,» dedi. «Ama yüzük takmak için en münasip yerin neresi olduğunu bilirim, sevgilim!»

Marsilya'nın dünyaca meşhur bir kahvesi vardır. Malûm olduğu üzere Avrupa kahveleri bizdekiler gibi sadece kahve, çay ve gazoz değil, içkinin envai çeşidini de satarlar ve ekseriya pazar günleri bu kahveler, dışarıya, caddeye taşarlar.

Cabanon'un hususiyetini yapan şey sadece bunlardan baret değildir. Marsilya'nın meşhur Maryüs'ü hemen bütün vaktini burada geçirir ve hususiyetle, Cabanon'daki pazarları pek alâka çekici olur. Dünyayı dolayan Maryüs hikâyeleri hep bu sohbetler esnasında cereyan eden hoş hâdiselelerin ve savrulan esaslı nüktelerin tekrarından ibarettir. Bunların sonuncusunu size de anlatalım; hoşunuza giderse ne âlâ...

Günlerden pazar ve Cabanon bermutad kalabalıktı. Maryüs orta masalardan birine oturmuş, arkadaşları Olive ve diğerlerinin teşkil etmiş olduğu halkanın ortasında konuşup duruyordu.

O günkü iddiası bir yarım limondan, herkesin çıkartabildiğinin en az iki misli su çıkartacağı merakındaydı. Onu duyup da: «Atma Maryüs!» diyenlerle hemen bir içkisine bahse giriyor ve her defasında kazandığı kadehi yuvarlıyordu. İsmarlanan içkilerin adedi arttıkça sesi daha yüksek çıkıyor, iddiasının şiddeti de o nisbette artıyordu.

Olive hâdiseleleri başından beri

Limon

Yazan: Ralph Nickolas
Çeviren: S. Bilbaşar

«Şaşılacak bir şey yok. Bendeniz vergi memuruyum!»

merakla seyretmişti. Limonların tam ortasından kesilişini gözleriyle görüyor, fakat başkalarının bardağında, en fazla yarım parmak limon suyu hasil olduğu halde Maryüs'ünkinde iki üç misli görürce bu acayip işe ne mâna vereceğini bilemiyordu.

Nihayet fazla ateşlenerek bir

de o bahse girdi. Garsonun getirdiği limonu elleriyle kesti ve irice olan parçasını kendine ayırdı. Sonra parmaklarının bütün kuvvetiyle onu sıkı.

Maryüs kendi parçasını aldı, azıcık bir tazyikle limondan şakır şakır sular akmağa başladı ve bardak Olive'ninkinden üç misli fazla

doldu... Zavallı Olive'ye, dalgın dalgın bardağa bakarken, garsona iki kadeh limonlu kirsch ısmarlamaktan başka yapacak şey kalmıyordu.

Masaya yeni gelmiş ve müسابakayı başından sonuna kadar alâkayla takibetmiş olan, orta boylu, kılığı kıyafeti pek düzgün olmayan bir adam:

— Eğer kabul ederseniz ben de şansımı denemek istiyorum Mösyö Maryüs, dedi.

Meşhur atmasyoncu teklifi derhal kabul etti ve limon geldi. Fakat orta boylu adamın iki şartı vardı. Limonu önce Maryüs sıkacak ve kaybeden, bütün masadakilere içki ısmariyacaktı. Maryüs kendinden emin, buna da eyvallah dedi ve kendi parçasından bermutad şakır şakır sular çıkardı.

Sonra ufak tefek adam limonunu aldı, herkesin hayretle ağılan gözleri önünde o ufakık limon parçasından dünyanın suyunu çıkardı. Biraz daha gayret etseydi bardağı tamamen dolduracaktı.

Maryüs perişan bir halde etraftakilere on bir kadeh içki ısmarlarken kendine gelmiş bulunuyordu. Acımacak bir sesle sordu:

— Nasıl yaptınız bu işi?

— Şaşılacak bir şey yok, diye cevap verdi. En umulmadık yerden milyon çıkarmanın yolunu bilirim. Bendeniz vergi memuruyum.

KESİK BAŞIN ESRARI

Büyük Macera ve Aşk Romanı : 13

Taksi kendisini Liyondan bir parça dışarda olan villasına götürürken o hâlâ nüya görür gibi oluyordu. Villası bol çiçekli bir bahçe ortasında idi. Burası bir yalancı cennetten farksızdı. Sonra bu villada küçük Margaret vardı. Mini mini iken anasından yetim kalan bu yavruya bir mürebbiye bakıyordu.

Polis müfettişi ayaklarının uçlarına basarak villaya girdi. Ve doğrudan odasına giderek kapısını kilitledi. Bavulu çekmecelerden birine kilitledikten sonra, Peter Ray'ın kendisine söylediklerini bir deftere not etti.

Soyunup pijamasını giydikten sonra som bir sigara daha yakarak uzandı. Bavuldaki tomar halinde duran evrakı alarak bir müddet göz gezdirdi. Fakat bu sırada makulün hayalini görür gibi oldu. Gözlerini uğuşturarak etrafına bakındı. Bu vaziyet karşısında mutadı olan küfürlerden birini savurdu. Bavulu baş aşağı ederek içindekileri yatağa boşalttı. Çantada demiryolundan toplanmış dört beş tane çakıl taşı vardı. Daha katran kokuyordu. Fakat birdenbire şaşırıp kaldı. Bavulda olan şeylerin hiçbirisi çıkmamıştı. Acaba bir yanlışlık mı olmuştu? İmkânsız. Yoksa hakiki bavulu alıp yerine bir başkasını mı koymuşlardı? Fakat o bavulu hiçbir yerde bırakmamıştı. Derhal zihnini müthiş bir şüphe kurcalamağa başladı. Acaba Mister Ray mı çalmıştı? Onun işine yarıyacak mıydı? Sonra Amerikalı polis hafiyesi elleri boş olarak vagona girmişti. Ve Liyona gelinceye kadar karşısında oturmuştu. Hattâ okadar iyi hatırlıyordu ki kendi kolu bavulun üzerinde idi. O halde.

Herhalde bu kurnazlığa daha evvelden teşebbüs edilmişti. Fakat ne zaman?

Bavulu Sen Rembet istasyon şefinin elinden almıştı. Şef de bavulu kasadan çıkartmıştı. O anda bütün kâğıtlarla inci kakmalı kol düğmeleri bavulda idiler. Doriok bavulu derhal kapamış ve berabere almıştı. O halde değişiklik trende olmuştu. Fakat ne zaman? Ve nasıl?

Polis müfettişi tiril tiril titiyordu. Bu korkudan ileri gelmiyordu daha ziyade düştüğü gafletten. Birdenbire müthiş bir feryat ile ayağa sıçradı. Şimdi hatırlamıştı. Hem de tamamilen hatırlamıştı. Evet Liyon istasyonunda pencereye yaklaşmış ve açmak istemişti. Bu birkaç saniye içerisinde bavul değiştirilmişti. O halde Doriok'un konuştuğu adam hakiki Mister Ray olmasa gerek. Peki o değilse ya bu adam kimdi? Kimin o bavulu elde etmekte menfaati olabilirdi? Bavul William Ralf Burut'a aitti. Ancak o bunu... Doriok birdenbire sustu. Sanki aklına bir şey gelmişti. Ya o adam Peter Ray olmayıp başkası mı idi diye? Müfettiş

— Hayır, hayır. O Peter Ray değildi. William Ralf Burut'un ta kendisi! diye haykırdı. Fransız polis müfettişi yüzünü avuçlarıyla örtterek başını yumruklamağa koyuldu.

— Ben ne eşekmişim. Ne budala imişim. Kendimle o kurnaz

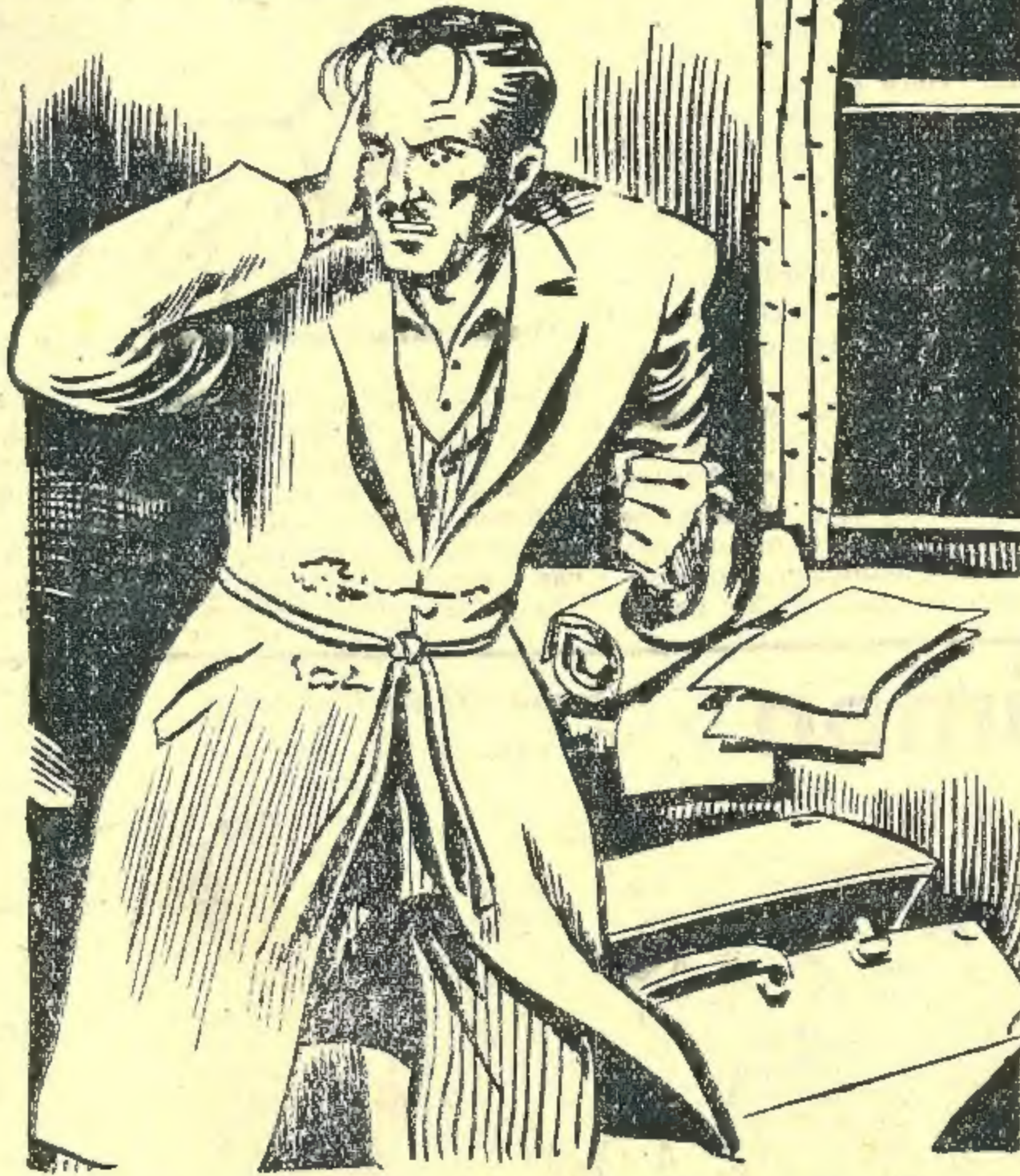
Amerikalıya alay ettirdim, dedi.

Şimdi odasında bir aşağı bir yukarı dolaşıyor ve dudaklarını hırsından ısırıp duruyordu.

— Ne zekâ. Akıllara hayret verici bir zekâ! diye mırıldandı.

— Acaba o bavulda cinayeti aydınlatmak ne vardı ki Burut tekrar elde etmek ihtiyacını hissetti? Şimdi onu yakalamak bu yaptığı şakayı kendisine pahalya maletmek lâzımdı. Tokatlamak. Hem de bıkcıncaya kadar tokatlamak...

Doriok birdenbire duraladı. Aklına yeni bir şey gelmişti. Parisde Gazeneve gidip onunla konuşmayı aklına koydu. Mademki Vivier de Burut parayı Gazenece'nin tavsiyesiyle bankerden almıştı, Parisli bankerin bu adamı tanıması ve kim olduğunu bilmesi lâzımdı. Sonra Doriok şimdi bir ihtimal daha ileri sürüyordu. Bankerden bin frank almış olan adam en yakın şehirden bir elbise ve çalınan bavula benzer bir bavul tedarik et-

Müfettiş başını yumruklamaya başladı. Bavul çalınmıştı.

miş olabilir, dedi. Ve bir otomobile atılarak Valans'a gitti. Hiç kimseye görünmeden dükkânların açılmasını bekledi. Bunlar açılınca tahkikat başladı. Teşekkür ederek bütün dükkânlara teker teker girip çıktı. Nihayet bir bavulcu dükkânına girdi. Dükkân sahibi birkaç gün evvelsi bir İngilizce bir bavul satmış olduğunu söyledi.

Polis müfettişi buradan müsbet cevap alınca derhal istasyona döndü. Demek ki kendini Peter Ray diye takdim eden adam bavulu değiştiren kimse idi. Şimdi ona bir iş düşüyordu. O da bu meçhul ve sahtekar adamı enselemkti. Valans istasyonunda şef muavini Arno ile bir parça görüştüktan sonra, onda hareket eden

ekspresle Parisi boyladı. Şimdi asıl mücadeleye başlıyordu. Seyahat onun sinirlerinin yatışmasına vesile olmuştu. İçi şüphe dolmuştu. Fakat bu şüphelerin hepsini Pariste yok edeceğine emindi.

Doriok'un havsalasının almadığı bir şey vardı. O da âdeta zabıta romanlarında olduğu gibi Burut'un Mister Ray ismiyle kendisini aldattıp alay etmiş olması ve nihayet Semprenio isminde bir mektul ortaya atması idi. Acaba bu adam bütün bunlara polis müfettişinin tahkikatını yanlış yollardan yapması için mi teşebbüs etmişti?

Parise iner inmez ilk işi Antropometrik dairesine gitmek oldu. Oradaki memurlar polis müfettişini

rışmış dedi.

Doriok afallayıp kalmıştı. Hiç bir şey söylemeden doğrudan merdivenleri indi. Kapının önünde durarak bir müddet düşündü. Fakat Doriok'u yine bir şüphe almıştı. Acaba o adam hakiki Mister Ray mı idi? Bunu William Burut ile yapıyorlardı da Mister Ray onları mı takip ediyordu? Acaba bunların ellerindeki vesikalar Amerikan polisini alâkadar ediyor da onun için mi Fransız meslektaşına bu oyunu oynamak lüzumunu hissetmişti?

Bunların da ihtimal dahilinde olması kuvvetli idi. Polis müfettişi daha fazla düşünmenin fâidesiz olduğunu hissederek dostlarından birinin bulunduğu daireye girdi. Bu da kendi meslektaşları idi. Yaklaşarak selâm verdikten sonra:

— Dostum Peter Ray'ı tanımıştınız? dedi.

— Çok yakından tanıyorum. Hattâ beraber yemek te yedik.

— Bana takdim edebilir misin?

— Maalmemnuniye. Newyorka gitti. Avrupaya avdetinde.

— Newyorka mı dediniz?

— Evet On beş gün oluyor.

— Bana eşkâlini tarif edebilir misiniz?

— Öyle bir adam ki konuşurken insanı müthiş kendine çekiyor. Vücutta da gayet sağlam bir adam. Boyca fakir ve hafifçe... Bir dakika... Dostu bir dolap açarak içerisindeki dosyalardan birini karıştırdıktan sonra bir fotoğraf çekerek Doriok'a uzattı.

— İşte bu resim onun şerefine verilen bir ziyafette çekilmiştir. Kendisi de ortada dedi. Polis müfettişi dikkatle baktıktan sonra:

— Onunla hiçbir münasebeti yok, dedi.

— Onunla mı? Kiminle?

— Hayır... Allaha ısmarladık. teşekkür ederim, diyerek çıktı.

Doriok merdivenleri çiftter çiftter atlayarak âdeta kaçarcasına gözden yok oldu. Bu gördüğü resimdeki Peter Ray katiiyen kendisini Ray diye takdim edene benzer miyordu. Bu Burut dedi. Evet William Ralf Burut kendisiyle Liyon polis amiri diye alay etmişti.

Dudaklarını ısırarak caddeye çıktı. Onu görenler ümitleri kırılmış bir serseri zannedeceklerdi. O kadar şaşırıyordu. Polis dairesindeki dostundan ayrıldıktan sonra âdeta çıldırarak gibi oldu. O kâğıtlar kimbilir ne hakikatleri aydınlatıyordu. Muhakkak ki E. 14 faciası bunların içerisinde ve etrafında toplanıyordu. Fakat gazeteler cinayet hakkında mühim tafsilât veriyorlardı. Bu tafsilâtı ne Doriok ve ne de başkası vermişti. Derhal bir gazete aldı ve dikkatle yolun kenarında okumağa koyuldu. Okuyordu. Fakat hiçbir şey anlamıyordu. Bu kendisi için büyük bir darbe idi.

E. 14 ESRARI

Bir yolcu Kloroform kullanmak suretiyle Rodans nehrine atılmıştır — Baş kesik bir insan trende bulunmuştur — Kesik baş İser nehrinden çıkarıldı — Sen Rembert'te bir ceset — Çalınan ceket — Kristal Kama — Meşhur Polis Müfettişi Doriok meseleyi aydınlatmak üzere — Polisin eline düşen bavuldan neler çıktı?

Bir müddet ayakta durduktan sonra yolun kenarındaki sıralardan birine oturdu. Gazetede kendine Peter Ray diye tanıtan adamın trende bütün söyledikleri göze çarpıyordu. Veyahut ta bu adam William Ralf Burut idi. Kelimeleri o kadar iyi tanıyordu ki sanki o dakikada o adam kendisiyle konuşuyormuş zannediyordu. Peki ma-

(Arkası 14. sayfa)

NAT PINKERTON

NAT. MOR.
RISONU
CEPERSİN
EVİNE GÖ-
TÜRDÜKLE.
RINI NERE-
DEN KES-
TİRDİN

15

JULI MORRISONU KENDİ
EVİNDE SAKLAMAGA
CESARET EDEMEZ. HER
HALDE BUIŞIGIN ÜCRE
BİR YER SEÇMİŞTİR

BU SIRADA CEFERSİN EVİNDE
ÇOK VAKİT KAYBEDI. KEÇİ.. AMA
YDRUZ.. PARAYINI.. NE KEÇİ..
REYE SAKLADIĞINI.. DAYANIKLI DA
SÖYLETİMEDİK İH. AMA ARTIK
TİYAR KEGİNE UZATMA.

KEGI.. AMA
NE KEGI..
DAYANIKLI DA
AMA ARTIK
UZATMA.
MALL.

ARTIK SABRIM
TÜKENDİ. OYUN
DAN VAZGEÇ..
NEREDE PA.
RA?

RA 2

BURALAR PEK ISSİZ
NAT.. BU KARANLIK
TA CEFERSİN EVİ.
Nİ ASLA BULAMA.
YİZ.. SABAHLEYİN
GELELİM
NAT..

HAYIR.. HAYIR..
SABAH KADAR
İŞİŞTEN GECE
BİLİR.

DUR. AĞAĞLARIN ARKA-
SINDA BİR FİK GÖ-
RÜR GİBİ OLDUM

İSTE ÇEŞİT
FERSİN EVİ...
PENCERELER
DE DE İŞİK
VAR... EVDE
BİRİSİ VAR
DEMektir.

İSTE
BURADA
DAYAZI.
YAR

EV IŞIKIĞIN-
DE. ZAVALLI
MORRISON
KİMBİLİR
NASIL?

SEN ARA.
BADA KAL
DORYAN. BEN
ETRAFI DO.
LAŞAYIM.

NEO-
LUR DIK
KATLI OL
NAT..

DIŞARI
DA BİRİ
DOLA-
ŞIYOR

DIŞARIDA BİRİ Mİ
DOLAŞIYOR. ALŞU
NU HERİFE SÖZ
KULAK OL. BEN
BİR TABANCA
DANA
ALA.
YİM.

GEÇENİN
BU SAATİNDE
BURADA NE
İŞİ OLABİLİR?
AMA İHTİYATLI
DAVRANMAK
LÂZİM.

ARKASI VAR

Aksilik

Çeviren: Nihal Yeğinobalı

«Tutup içinde sigara içilmesi yasak bir vagon vermişler mi?»

Jim Farrell, Kanatlı Tekerlek Demiryolu Kumpanyası hesabına tam elli sene çalışmıştı. Elli sene bu... Artık Jim raylar kadar, trenler kadar, kumpanyanın bir parçası olmuştu ki onu tekaüde sevk etme karar verdiler. Buna herkes üzüldü. Zira ak saçları, bembeyaz pos bıyıkları, gürbüz kırmızı yanaklarıyla Jim Farrell herkesin sevdiği bir simaydı. Şimdiye kadar kimseye fena muamele ettiği, hattâ kötü söz söylediği görülmemişti.

Onun için mesai arkadaşları ve patronlar Jim Farrell şerefine bir ayrılık ziyafeti tertip ettiler.

Ziyafette yendi, içildi, Jim Farrell ve diğerleri tarafından nutuklar söylendi. Jim Farrell'e arkadaşları aralarında toplamış oldukları parayla bir kaç hediye almışlardı. Patron da ona bağladığı tekaüdiye yetmiyormuş gibi şöyle güzel bir çek hediye etti. Sonra da,

— «Bizde çalıştığınız senelerin hatırası olarak istediğiniz bir şey var mı?» diye sordu.

Jim Farrell sıkılarak, «Evet var,» diye cevap verdi. «Bana gösterdiğiniz iyiliklerden sonra belki pek fazla kaçacak ama, eski bir vagon istiyorum.»

— «Vagon mu?»

— «Evet. Hani kullanılmayıp bir

köşeye atılanlardan. Ne kadar eski olursa olsun... Bahçemin bir köşesine koyarım. Eski günler aklıma gelip de trenlerin hasretini çektiğim zaman, gider içine otururum.»

Onun bu arzusundan pek hoşlanan patron hemen hiçbir işe yaramayan hurda vagonlardan birinin Jim Farrell'in bahçesine yerleştirilmesini emretti...

Aylar geçti. İhtiyar Jim Farrell'in eski meslektaşlarından bazıları ona bir sürpriz ziyareti yapmağa karar verdiler. Yağmurlu bir günde kalkıp onun kapısını çaldılar...

Cevap almayınca, «Ha,» dediler, Jim herhalde sevgili vagonunun içinde olsa gerek...

Arka tarafa dolaşıp bahçe kapısından içeri girdiler. Jim Farrell sahiden de sevgili vagonundaydı. Ama tuhaftır ki bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığı halde, içeriye girmemişti. Sahanelikte oturmuş ve başına, ıslanmasın diye, eski bir çuval örtmüştü. Onun bu haline şaşırıp kalan arkadaşları,

— «İlahi Jim!» diye bağırdılar, «Bu yağmura sahanlıkta durulur mu? İçeriye girsene be adam!»

Jim Farrell sigarasının dumanını öfkeyle, tükürür gibi üflüyerek cevap verdi:

— «Sormayın Allah aşkına! Tutmuşlar da içinde sigara içilmesi yasak olan bir vagon vermişler!»

Telkin kuvveti

Yazan: Cardenio

Çeviren: Vahit Orgun

O devirlerde, daha genç ve toy sayılırdım. Yılbaşı münasebetine, bir arkadaşım, «Telkin kudreti» isimli bir kitap hediye etmişti. Kitap, ipnotizma ile ilgili mevzulardan bahsediyordu. Bilhassa her hangi bir kimsenin kendisinden uzakta bulunan bir kadın veya erkeği, beyninde temerküz eden kuvvet ve kudret güçlerini sevk etmek suretiyle, nasıl tesiri altına aldığı, uzun uzadıya izah ediyordu.

Bu mevzular bende büyük bir alâka uyandırmış ve âdeta kitabı kelimesi kelimesine ezberlercesine okumuştum. Artık kendimi herhangi bir ipnotizmacıdan farkızsız addediyordum. Şimdi bütün mesele kuvvet ve kudretimi ortaya koyacak bir tecrübe yapmaya kalyordu.

Bir gün, Trokadero klüpte verilen bir baloda bulundum. Buraya eğlenmek, üç beş hoş saat geçirmek gayesiyle gitmiştim. Fakat medrese balonun havası beni sarmadı. Gitmeğe karar vermiştim.

Salondan ayrılacağım sırada, iki üç adım önümde, çok sık sarışın bir bayanın güzel kokular saçtığı illedikliğini fark ettim. Bana arkası dönük olmasına rağmen çok güzel olduğu anlaşıyordu. Hal ve tavıradan da bir cenebi olduğu belli idi.

İşte şu kadın üzerinde ipnotizmacılık kuvvet ve kudretimi mükemmel bir tecrübe edebilişim diye düşündüm. Hemen, kendisini takip etmeğe ve beynimde topladığım kuvvet ve kudret güçleriyle bombardıman etmeğe başladım.

Bir müddet sonra, aramızda ruhi bir irtibat hasıl olduğunu hissettim. Heykeller salonundan geçerken, son darbeyi indirmeğe karar verdim ve:

«Şimdi dönüp beni öpeceksin!» diye beynimden sevkettiğim güçlerle kendisine emrettim.

Tecrübem muvaffak oluyordu. Zira, kadın, birdenbire durdu ve hafifçe bana döndü. Kendisine o kadar yakındım ki dirseği koluma değiyordu.

Heykel gibi durmuş bana bakıyordu, hemen bütün kuvvet ve kudretimi gözlerime vererek gözlerinin içine baktım. Ve deminki emrimi tekrar ettim. Karşımdaki aşkın gözlerle bocalıyarak, telkinlerime itaat etmeğe çalışıyordu. Fakat eninde sonunda mağlup olacaktı.

Yalvarıncasına, İngilizce bir iki kelime mırıldandı. İngilizce bilmiyordum. Fakat:

«Beni böyle müşkül bir vaziyete sokmayın» demek istediğini anladım.

Her ne bahana olursa olsun tecrübemim neticesini alacaktım. Gözlerimdeki telkin kuvvet ve kudretini şiddetlendirdim.

Kadın çok inatçı idi. Telkin kuvvet ve kudretime boyun eğmemek için kendini sıkıyordu. Yüzü mücadeleden al al olmuştu. Evvelâ Almanca sonra da Fransızca olarak tekrar bir şeyler mırıldandı. Kendisine telkin etmeğe devam ettiğimi görünce kokumu yakaladı...

«İşte şimdi kollarına atılıp beni öpecek» diye düşünürken, o, yeri gösterdi. İşte o zaman, neye döndüğümü bilmiyordum.

Ayaklarını, tuvaletin etekleri üzerinde idili...

FİKRALAR

BU DA BALIK AVINA DAİR

Bir arkadaş, köprünün üstünden oltağını sarkıtmış olan Maryüs'e sordu:

— Ne tutuyorsun?
— Eski ayakkabılar.
— Pekiyi bunun için oltaya ne yem takıyorsun?
— Ne takacağım, eski çoraplar takıyorum tabii.

EN İRİ TAVŞAN

Ava çıkmadan önce Olive:
— Maryüs, dedi, bakalım bugün en büyük tavşanı hangimiz vuracağız?
— Ben kimin vuracağını şimdiden biliyorum.

— Nasıl biliyorsun?
— Döndükten sonra bir münakaşa yapacak değil misiniz?
— Tabii.
— O zaman söz, son olarak kimde kahrısa o vurmuş olacak.

BALIK AVI

Maryüs rıhtımda balık tutmakla meşguldü. Bir yabancı denizci yanından geçerken:

— Bu da bir şey mi, dedi, bizim memlekette avlanan balık balıdır.

Maryüs atıldı:

— Sen bana bakma, ben burada balık avlamıyorum, gönül eğlen-diriyorum. Eeasında buranın balıkçıları balınayı yem diye oltaya takarlar.

Elbise ve Şapka Meselesi

Yazan: Ben

Bu hikâyeyi bir Amerikalı bayandan dinledim. Bu malumatı vermek zorundayım, zira badi-senin memleketimizde cereyan etmiş olduğunu söylesem imkân yok inanamaz ve muhakkak, «Böyle bir şey olsa olsa Amerika'da olur,» dersiniz. Onun için merak ve şüphenizi başlan-ıncıdan zail etmiş olayım... Şimdi Amerikalı bayanın ağzından dinleyelim:

«Elbiselerinin ütüsü ve kravatının bağlanması gibi hayatın her cephesine de intizamın hâkim olduğu bir il-mektep öğretmeniydim. Şaşılm dalmakla tertipli, talebelerin daima intizam-ı ve her hareketlerinde dakik olmalarını isterdim. Bunu sırasında okadar ı-leri götürürdüm ki sadece talebelerle değil, mektep idarecileri ve velilerle dahi başının derde girdiği oldu. Ama huyundan vazgeçemedi.

«Bu hocanın en çok zıddına giden şeylerden biri de çocukların sınıfa geç gelmeleri idi. O isterdi ki zil çalıp da sınıfa gittiği zaman bütün talebeleri muntazam bir şekilde yerlerini almış olsunlar. Fakat afacanlardan, her defasında bir iki kişi geç kalması olur ve o kürsüye geçtikten sonra sınıftan içeri girerlerdi. Mazeretleri ise

çesit çeşitti. Kimisi zill duymamıştı. (Zil de nasıl duyulmayabilirdi), kimisi de bir kabahattir etmişti, bir daha tekrar etmeyecekti, bay öğretmen onu affedebilir miydi? Bay öğretmen çocukları kolaylıkla affedebilirdi. Ama ne yazık ki intizamı olmayı ve intizam kaidelerine riayet etmeyenleri cezalandırmayı, her şeyden çok severdi.

«Bir gün, bu mühim meseleyi (sınıfa zamanında girip çıkma meselesi) kat'i bir şekilde halletme zamanı gelmiş olduğuna kanaat getirerek:

— «Çocuklar, dedi. Ne olursa olsun, bundan sonra zil çalıp da ben sınıfa geldiğim zaman bütün talebelerin yerlerini almış olmaları istiyorum. Bu son söyleyiştir, yine de aksi şekilde hareket edenler bulunduğunu görürseniz çok ağır cezalar vereceğim... Buna mukabil, eğer siz benim, zil çaldıktan en geç bir dakika sonra sınıftan içeri girmediğinizi görürseniz derhal sınıfa terk edip bahçede istediğiniz gibi eğlenmek hakkına maliksiniz. Niçin ders saatinde bahçeye çıktığınızı sorarlarsa beni mecut gösterirsiniz.»

«Bu gibi bir anlaşma çocuklar i-

cin bir fırsattı. Ne kadar öğretmen, ve ne kadar intizamı olursa olsun a-mun, günün birinde sınıfa geç kala-casını ümit ediyorlardı.

«Bu fırsat ellerine geçti, hem de tahmin ettiklerinden çok daha evvel. Bir gün sınıfa epey bekledikleri halde öğretmen gelmedi. Onlar da çil yavrusu gibi bahçeye dağıldılar.

«Hâdisse müdür tarafından görüldü ve talebelerden birinin, babasından işittiklerine göre öğretmen bu yüzden azar yedi. Onun için ertesi gün sınıfa geldiği zaman ateş püskürtüyordu.

— Niçin sınıfa terktettiniz? diye haykırdı.

«Talebelerden biri cekine cekine: — Siz, geç kaldığınız takdirde bahçeye çıkabileceğinizi söylemişsiniz, dedi.

— Öyle demiyim, ama dün sınıfa gelmemi sayılmam ki. Çantam ve şapkam sınıftaydı. Bunlar hangi insana altıncı onun mevcudiyeti de orada hazır bulunuyor demektir.

«Bu, talebelere atılmış bir kaza. Hiç seslerini çıkarmadılar.

«Fakat ertesi sabah hoca sınıfa geldiği zaman sınıfların üzerine konmuş çanta ve kasketlerden başka bir şey bulamadı.»

GİZLİ VAZİFE !...

PEREA FRANSUAYI DUR
BİZDENSİN
AMA ARKADAŞ
LARINLA JU-
RUSMIYACAK
SİN ÖYLE Mİ?

DURDU
EVE? ÖYLE AN-
LASMİŞ-
TIK.

ÇİFTLİĞİN ÖNÜNDE BİR TETHİŞ
GÖSTERİSİ YAPALIM. İKİ KİŞİ
FRANSUANIN YANINDA KALSIN

BİRKÂÇ DAKİ-
KA SONRA..

FAKAT VIDALİS'LE
MİŞELİNİN İYİ SİLÂH-
LARI VARDI. BİR AT
VURDULAR. GÖŞÖ DE-
ELLERİ ARMUT RİLDİ.
DEVSİRMİYOR..

BEN SENİN
YERİNDE OL-
SAM ZOR YE-
RİNE HİYLE
KULLANIR-
DIM.

KONSUELD, PEREAYI KANDIR-
DI VE YALNIZ BAŞINA ÇİFTLİĞE
DOĞRU
YOLLAN-
DI.

ÇİFTLİKTEN GENÇ
KIZI GÖRDÜLER

BİR
KA-
DIN
ÇETEDEN.. DUR
SİMDİ BENZE-
TİRİM BEN-
ONU.. ONU.. YELİM

KONSUELD PENCERENİN
DİBİNE GELDİĞİ ZAMAN
MİŞELİN VE BİZİZ.. NE
Vİ TALİS KİM OLACAK?
ARANIZDA?

BENİ ALEN
GÖNDERDİ
BEN GE-
LİNCEYE
KADAR DA-
YANSINLAR
Dİ-
YOR.

SANA İNANMIYORUM
BİZ NE
İSTER-
SEK ÖY-
LE YA-
PACĞIZ

SAKİN OL VIDALİS. BU KIZ
SAMİMİ.. ONU DİNLESEK
İYİ OLUŞ..

BIRAKIN İÇERİ GİRSİNLER
SÖYLEDİKLERİNİN BİRİ-
NE İNANMAYIN..
FRANSU-
AYI NE-
YE ESİR
ETTİ-
NİZ?

BEN DE ONLARIN ESİ-
RİYİM ONLARDANMIŞ
GİBİ GÖRÜNÜYDÜM
SIRASI GELİNCE SİZE
KATILACAĞIZ.

NE HABER? SİZİ DİNLEYECEKLER..

MERHABA
KÖPEK
VIDALİS..

BİLİRSİN ÇİLDİRDİN Mİ?
PETROL NE GE-
Yİ KOKU ZER BURALAR
ALIR PET-
ROL... DA.. BURADA YAL-
NİZ ÖLÜM VAR.

ATLATMA-
GA KALKMA
ALEN HED-
SİNİ SÖY-
LEDİ..

YALAN.. ALEN
OLMIYAN ŞE-
Yİ SÖYLEMEZ
SEN YA-
LANCI-
SIN..

KIZ NE DURUYORSUN? ALENİN
NE MALE OLDUĞUNU AN-
LAT..

HAINİN Bİ-
RİYDİ..

MİŞELİN CEVAP VERE-
CEK YERDE GÜLDÜ.
BU KIZIN NE ANLINIZA
NE YAPTIĞINI BİLSENİZ
GÜLMEZDİ.
NİZ..

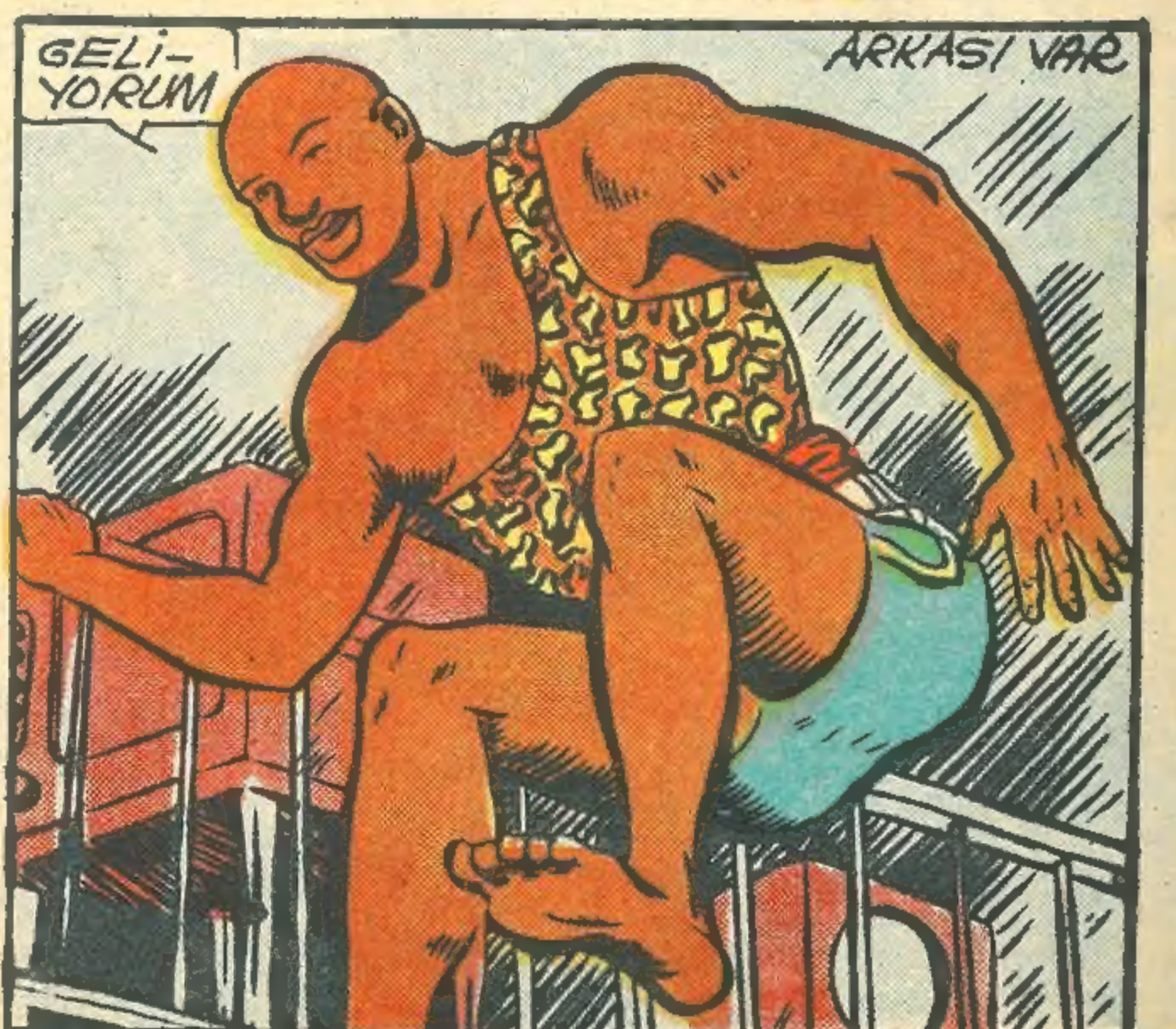
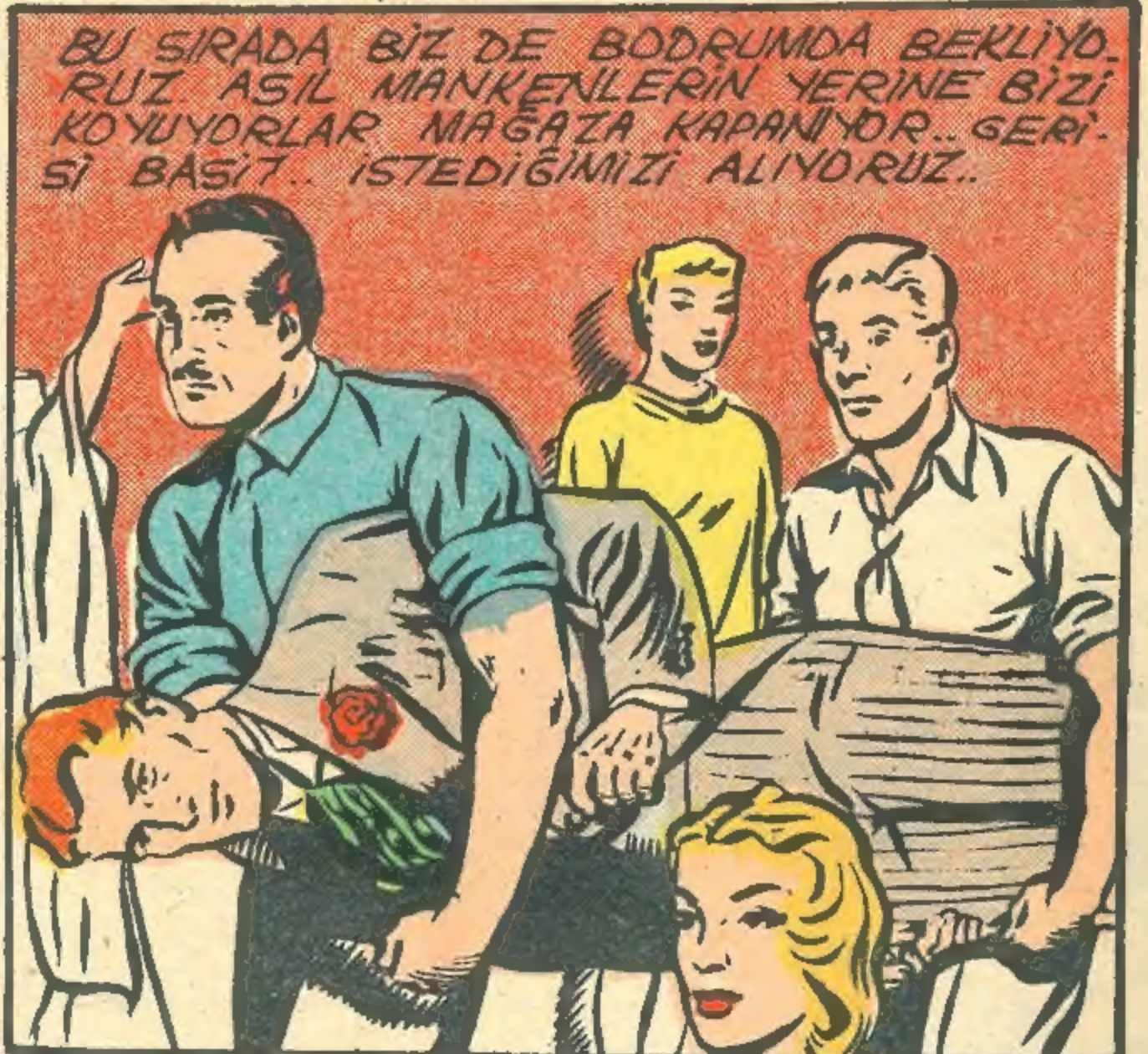
MİŞELİN KUDURMUŞ GİBİ
KIZIN ÜZERİ-
NE ATILDI.

SÖYLE.. SÖY-
LE.. ÖLDÜRME
DİĞİNİ SÖYLE

ARKASI VAR

MANDRAKE

KARTALIN OĞLU

RUHUMU SIKAN BASKININ NEREDEN GELDİĞİNİ ŞİMDİ ANLADIM.

BEN BU İŞE MUCİZE DİYORUM SEN NE DER. SİN EVLAT..

ZİNDANDAN ÇIKTILAR. İŞİ. Gİ. KAVUŞTULAR. SARAYI TERKETTİLER.

BABA.. BU ŞEHİR SENİN İÇİN ÇOK TEHLİKELİ... İNSANLAR FELÂKETTEN DELİ OLMUŞLAR. SİNİR. LERİ YATIŞINCA GELİR. SİN

ERTESİ SABAH UYANDIKLARI ZAMAN ZİNCİRDEN KURTULMUŞ OLDUKLARINI GÖRDÜLER.

AYRILDILAR. ELMAS KENDİNİ HAYAT MABEDİNİN KAPISINDA BULDU.

ESİĞİNDEN İÇERİ AYAK BASTI. KARANLIĞA TITREK IŞIKLARIYLA SÖNMEMEĞE ÇALIŞAN BİR IŞIK GÖRDÜ.

İŞİĞİ YAKMAĞA VE AYAKTA TUTMAĞA ÇALIŞAN ALGAYDI. YORGUNLUKTAN BİTAPTI.

ALGA..ALGA..

ŞEHİRİN HAYAT İŞİĞİ SÖNÜYOR.

KANDİLİ ALDI. YAĞI BİTMİŞTİ.

ŞEHİRİN HAYAT BULMASI, CANLANMASI İÇİN BULAMBANIN YANIK DURMASI LÂZİM.

YAPILACAK BİR TEK ŞEY VARDI. KANDİLE YAKACAK TENİNİ LÂZİMDİ.

ELMAS HEMEN KESKİN BİR KILIÇLA KANINI AKITTI VE KANDİLİ DOLDURDU. KANDİL CANLANDI ALEV LENDİ.

ELMASIN AYRILMASINDAN SONRA BİRKAÇ GÜN GEÇMİŞTİ. LADY KÜRZONLA İRİS MERAK ETMEĞE BAŞLAMISLARDI.

KIZIM, SENİN ELMASIN ARAMAM BİR FAYDA VER. MEZ: BENİ BİRAKMA.

BU HALDE SENİNLE KALAMAM ANNE..

YILDIZ İRİSİN KEDERİNE
DAYANAMADI.

BİR GECE BDYUNDAN
UMULMAYACAK BİR KARAR
VERDİ: ELMASI BULACAKTI.

25/2

MEDOR.. YÜRÜ
GİDELMİ. ELMASI
BULALIM.

GECEYARISI, AYAKLARININ
UCUNA BASARAK, GÜRÜLTÜ
ETMEDEN, DIŞARI ÇIKTI.
BİR KIRLIK GEÇTİ. BİR
ORMANA DALDI.

BURAYA GEL..

YILDIZI BİR KORKUDUR
ALDI. KÖPEĞİNE SA-
RILDI.

BİR BÜYÜK YARASA YIL-
DIZIN SESİNDEN ÜRKTÜ.
UÇTU. ONU BAŞKALARI
TAKİP ETTİ.

YILDIZ BÜSBÜTÜN
KORKTU. LADY KÜR-
ZONU İMDADINA ÇA-
ĞIRDI..

ŞURADA
BİR IŞIK
VAR.

BİR MAĞARA AĞZINDA
BÜYÜK BİR KAP TUTAN
DÖRT ADAM GÖRDÜ.

KAP SEFFAFTI. İÇİNDE
KIRMIZI BALIKLAR VAR-
DI. YILDIZ MERAK ETTİ.

MERDİVENLERİN BİRİNDEN
TIRMANMAK İSTEDİ. TAŞ ADAM-
LARDAN BİRİ CANLANDI.

HELE ŞÜKÜR!

YILDIZI ÇEKTİ KENDİ YE-
RİNE KOYDU.

ŞOK ŞÜKÜR KURTUL-
DUM. CANLANMAM
İÇİN BİR CANLININ
BANA DOKUNMASI LA-
ZIMDI. ŞİMDİ O TAŞ
SİN ARTIK.

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazan: Kemalîtin Tuğcu

SAYI : 22

Buna karşılık, size on gün kadar para almadan ekmek, jambon, sucuk, piring ve bal veririm.

— Benden ne istiyorsun?

— Kapoçelli Bizansın bu yaz dayanacağını sanıyor. Onun mahzenlerinde cuvallaarla piring, kuplarla yağ, un ve fındık vardır. İmparatorun askerlerinin ve bu fakir ahalinin yiyeceğe ihtiyacı var. Ağ olmak daha ıstıraplıdır. Siz bunu imparatora ihbar ederseniz hem sizin mevkiiniz sağlanacak, hem bu zavallı halkın bir iki haftalık gıdaşı temin edilecek, hem de...

Bartolome sustu. Sonra devam etti:

— Hem de ben elimdeki malı zenginlere satabileceğim.

Bir haini ihbar etmek bir alçaklık değildi. Bahusus açlıktan pek korkuyordum. Bartolome Kapoçellinin büyük konağının adresini bildirdikten sonra, bilhassa geceleri satış yaptığını, pek ihtiyatlı hareket ettiğini anlattı. Sonra elini omuzuna koyarak:

— İmparator şehirde, herkesin elinde bulunan yiyeceği bildirmesi için emir vermişti. Kapoçelli bir haindir, dedi.

— Bana on beş gün olsun üç kişilik yiyecek verecek misin?

— Beş kişilik vereceğim.

— Sana nasıl inanayım?

— Ben size inanıyorum ve ıstı-
lıklerinizi peşin vereceğim.

— Bana ödünç olarak yüz duka da verir misin?

Bartolome beni yalnız bıraktı. Bir iki dakika sonra temiz bir ke-
se içinde yüz altın getirdi.

Altınları cebime yerleştirdim ve yiyecekleri hazırlamasına söyle-
dim. Bu yiyecekleri o gece dört
defa konakla onun dükkânı ara-
sında gidip gelerek taşıdım.

İMPARATOR

O gecenin sabahıydı. Kapının önünde at şakırtıları duydum. Eli-
me bir mızrak alarak kapıya koş-
tum. Sokak halkla doluydu. Kapı-
nın önünde İmparator Konstantin
Dragazet ve küçük bir zabıt kafi-
lesi ve bunların arasında Ortes
vardı.

İmparator eliyle etrafındakilere
bir işaret yaparak attan indi. Fev-
kalâde merasim meraklısı olan bu
adam şimdi basit bir Bizanslı gibi
hareket ediyordu.

Kendisini selâmladığım zaman
bana Prenses İren Paleologosu
görmek istediğini bildirdi. Onu taş-
salona çıkarttım. İrenle yolda kar-
şılaştım. Gözlerinden yaşlar süzü-
lyordu. Birisi İmparator, diğeri
bir Prenses olan bu akraba çocuk-
arı birbirlerini kucakladılar. İren
İmparatorun elini öptü. O dudak-
arını kızın tertemiz alınına do-
kundu. İmparator da ağlıyordu.

Kapının dışında, ayakta duru-
yordum. İren:

— Lütfen oturunuz Haşmet-
meap, dedi.

İmparator oturmadı. Gözleri
yaş içindeydi.

— Vaktim yok sevgili karde-
şim, dedi. Sizi son bir defa daha

gormeğe geldim. Bu bir veda zi-
yareti olabilir.

İkisi de ağlıyorlardı. İmpara-
tor bana doğru baktı. İren sesini
indirdi. Bir şeyler konuştular. Son-
ra İmparator eliyle beni çağırdı.
Koşum ve selâmladım. Gözleri ıslak,
fakat sesi sertti:

— Adınız? dedi.

— Yusuf, dedim.

İmparatorun yuzu kıpkırmızı
kesildi. İren bayılacak bir hale
gelmişti. Benim kendimi ölüme
mahkûm ettiğimi sanıyordu. İm-
parator elini hançerine götürdü.
Onu sımsıkı tutarak yüzüme dik
dik baktı:

— Osmanlı mısın?

— Osmanlı Türklerindim.

— Burada ne işiniz var?

— Beni esir olarak aldılar.

İmparatorla İren karşı karşıya
ayakta duruyor ve birbirlerine
bakıyorlardı.

— Asker miydin?

— Hayır, Nikomedyalı bir tü-
carın oğlu.

— Sizi kim ele geçirdi?

— Kaptan Mihalle arkadaşları.

— Kim satın aldı?

— Prenses İren Paleolog.

İmparator İrene döndü. Sesini
yumuşatmağa çalışarak sordu:

— Sevgili kardeşim, hadık ve
yiğit yürekli bir esiriniz bulundu-
ğunu ve bunun suçsuz olarak tev-
kif edilip Anemasa atıldığını bana
yazmıştınız. Yapılan tahkikatta bu
esirin ölmüş olduğunu bildirdiler.
Şimdi onu sizin karşınızda ve sizin
muhafız zabıtınız olarak görüyo-
rum. Bunu bana izah ediniz Pren-
ses.

İren sararmıştı. Bittin bir sesle:

— Hakikati biliyorum, dedi.

Fakat Yusuf asla yalan söylemi-
yen bir insandır. Bana onu Don
Karlos olarak gönderdiler. Maye-
time verildiğine dair vesika da
zati başmetmeleri tarafından im-
zalanmıştır.

İmparatorun eli henüz hançe-
rinden çekilmemişti. Yeniden bana
döndü ve gözlerini gözlerime dikti:

— Hüviyetinizi nasıl değiştir-
diniz?

— Ben değiştirmedim. Bir Türk
adı taşımamın Bizansta pek soğuk
karşılandığını ve bu şehirde, İm-
paratorun hizmetinde yüzlerce
Türk askeri bulunmasına rağ-
men benim yadırgandığımı gö-
ren bir zabıt bana bu teklifi yaptı.

— Kim bu zabıt?

— Haşmetmeap, iyi niyet sahi-
bi ve suçsuz olan bu zabıtın adına
benden istemesinler. Bizansa, asil
Prenses İren Paleoloğa hizmet et-
mek bir suç ise yalnızca öldürül-
memi isterim.

— Bana Muhafız kumandanını
çağırınız.

Prenses şimdi bir hareket yaptı
ve:

— Haşmetmeap, dedi. Ona ben
tekeffül ediyorum.

İmparator düşünüyordu. Bir-
den:

— Kendisiyle görüşmek isterim,
dedi. Size bir mufreze bırakaca-
ğım İren. Teveccühünüze mazhar
olan bu Türkün öldürülmiyeceğine
dair söz veriyorum.

İren ürpererek:

— Sovalye Bertirand gibi bir
muhafız olmasın Haşmetmeap,
dedi.

İmparator onun ne demek iste-
diğini anlamıştı. Yine bir an ka-
dar tereddüt ettikten sonra:

— Tınardıye, dedi. Siz, buraya
bir muhafız zabıt gelinceye kadar
aşağıda kalınız. Şovalye Don Kar-
los benimle gelecektir.

İrenin yüzünü göremedim. Ti-
nardıye ile birlikte çıkmıştık. Aşa-
ğrda İmparatoru bekliyordum.
Çok asık bir yüzle indi. Ortes fe-
na bir şeyler olduğunu anlamıştı.
Bu arada kendisinin de gürültüye
gideceğini düşünüyor ve yüzünden
bir şeyler anlamağa çalışıyordu.

O atına binerken yukarıda eski,
ipek kadife perdelerden birisinin
kumladığını, gördüm. Orağı kilise
edasıydı. Sokağa çıktığımız za-
man, İmparator:

— Ortes, dedi Yusufu ben ge-
linceye kadar muhafaza ediniz.
Hemen saraya dönünüz.

Ortesin rengi sapsarıydı.

İmparatordan ayrıldık. Sarayan
yolunu tuttuk.

İSTIRAP

Bütün gün sarayı temellerinden
sarsan top seslerini dahiyecek sa-
ray müstemilâtından bir binanın
zemin katında başım ellerimin
arasında olarak düşündüm.

İmparator, beni ısrarla istiyen
Mehmet Beye ıstırap vermek için
belki kafamı kestirerek surlardan
aşağıya atıracaktı. İrene karşı
verdiği söz bu hırs ve kin arasında
eriyip gidecekti.

Büyük bir korku içinde bulu-
nan Ortesle şöyle konuştuk:

— Seni kim ihbar etti?

— Kendi kendimi ihbar ettim.

— Sebep?

Büyük bir adam akırısında
yalan söylüyerek küğulmek iste-
medim.

— Bu budalalıkla beni de ele
verdin, değil mi?

— Senden bahsetmedim ve sen-
den asla bahsetmiyeceğim.

Ortes yanımdan ayrıldı. Gün-
düz, Bizansta kolay kolay buluna-
mıyacak bir yemek gönderdi. Ek-
mekten apayoc yedim, fakat yeme-
ğe elimi surmedim. Bana yemek
getiren asker kapıda çıkınca ar-
kasından yürüdüm. Kapının ön-
ünde bir nöbetçi daha vardı. As-
kere seslendim:

— O yemeği yemeyiniz, Zehirli
olmasından şüphe ediyorum.

Asker sapsarı kesildi. Odama
döndüm ve bekledim. Saatler geç-
ti. Acıkmıştım. Su bile içmek is-
temiyordum. Bir aralık Ortesin,
binanın alçak penceresinden içe-
riye baktığını gördüm. Sedire u-
zanmış yatıyordum. Kapının dışın-
da bir takım gürültüler oldu. Nö-
betçi değişti.

(Arkası var)

(İzmir'den Güzel Yusuf hakkında
mektup yazan sevimli okuru-
muzdan adresini bildirmesini rica
ediyoruz. Yanlış düşüncelerini iza-
le için cevap vermek isteriz.)

Nefret ettiğini, düşmanı oldu-
ğumu, bütün ıstıratgâhlarını yık-
tığını, casus olduğumu söyleyen

ATMACA REİS DONDUKA Dİ EÖN. RA HAYTIRDI

YALAN.. SİZE
BİR DAHA RAŞTLAR
SAN İNŞALLAH KA-
DİN OLDUSUNUZU
UNUTMAM

4

ATMACA REİS

TAM BU SİRADA KARŞISINDAKİ RAPİ
ÇATIRDIYARAK YIKILDI VE SANKİ MAN-
CINKLA ATILMIŞ GİBİ ANLAŞILDI..

BİZİMKİLER DE
BOŞ DURMUYOR-
LAR DEMEK.

REİS DİŞARIDA YALIN KILINÇ
BEKLİYEN MUHAFAİZLARLA KARŞI-
LAŞTI. O DA ÇEKTİ KILINCINI....

MUHAFAİZLARIN AR-
KASINDAN MEL-
VİN VE BANDINDO
GÖRÜNDÜLER.

BEN ŞİMDİ
YAPACAĞIMI
BİLİRİM.

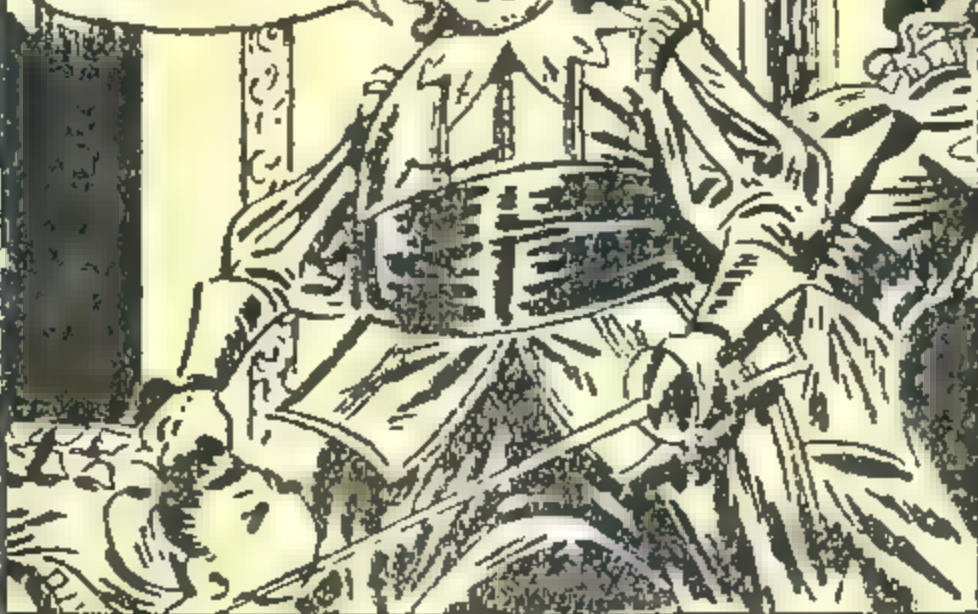
SAVULUN BRE..
DOSTU KAFALA-
RINA VURMA
KILINÇ KÖRLE-
NİR.

ATMACA REİS MERDİVEN B-
ŞİNA GELİNCEYE
KADAR HAYLI TERLEDİ DA N-
OLUYOR

MEL-
VİN DE
LİYE DÖN-
MÜŞTÜ. BİR-
SÜRÜKLÜ YORD-
KİM BU SÜ-
RÜKLEDİĞİN
HERİF? YOLDA
RASTLA-
DİĞİMİZ
YELKENLİ-
NİN İKİNCİ KA-
TANI ABİ ELA-
NOYMUŞ..

BANA : GÖBEGİNİ
KALDIRMAN İÇİN SANA
BİR VİNÇ LAZİM
DEDİ. GEMİYE
GÖTÜRÜP
PROVA DİRE-
ĞİNE ASA-
ÇAĞIM.

ELPERRO TAM BU SİRADA MEL-
VİNİN ELİNİ İ-
SİRDİ.

A.. ELİMİ
İSİRDİ. İNŞAL-
LAH KUDUZ
DEĞİLDİR..

ÜÇ AHBAŞ ÇAVUŞLAR KARŞI-
LARINDAKİNİ YERE SERDİLER
SAHİLE VARDILAR

ŞATO DİYE
ŞEYTANI,
EVİNE GİRME-
ŞİZ.. BİR DAHA
GİRERSEM İKİ
OLSON

REİS! SEN
YUKARIDA NE
YAPTIĞIN ALLAH
AŞKINA

REİS CEVAP VERMEDİ
YA KARAYELESE
CEK YAHUT YUKA-
RIDA KADIN
VARDI.

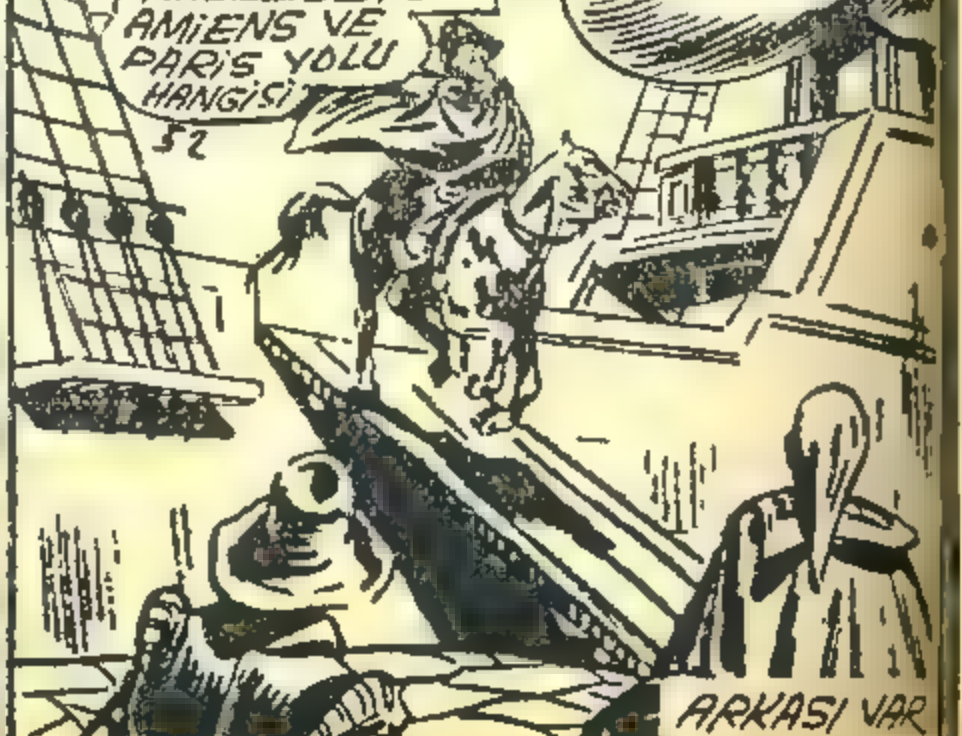
İKİNCİSİ
DÖŞÜ
GALİBA.

REİS AN-
LATTI
BANA KALIRSA
KARI ZİR DELİ
ALLAH KÖRÜSÜN
KONKITA SİHHAT-
TE VE HAYATTADIR

AYNI ANDA İNGİLTERENİN DOVER LİMA-
NINDAN GELMEKTE OLAN KÜÇÜK BİR
YELKENLİDEN KALE LİMANINA SİYAHİ
BİR ATLI ÇIKTI

KALELİLER
AMIENS VE
PARİS YOLU
HANGİSİ

ARKASI VAR

Dağ havası

Yazan: F. Demiray

A llah odun yaratmıştı. Bir si-
gara tablası döktürseler kı-
rar, bir defter taşırsalar on
defa yere düşürürdü. Odacılık kad-
rosunda yeri vardı ama ahıra bi-
le sokulacak adamlardan değildi.

Müdür her fırsatta karşısına a-
lar:

— Mustafa, derdi. Oğlum, azıcık
adam ol. Gelmişsin gidiyorsun, hâ-
lâ doğru dürüst yürümesini, lâkır-
la söylemesini bilmiyorsun. Öyle
alıp alık yüzüme bakma, cevap ver
bana.

— Başüstüne müdür bek.
— Hay Allah seni davul etsin.
Yıkıl karşımdan.

Müdürün sinirlenmediği gün ol-
mazdı. Daire tenhaydı. Diğer iki
memur da boş zamanlarda Musta-
fayı karşısına alarak ona edep,
erkân öğretmeğe çalışırlardı. Fakat
savallının kafası hiç işlemiyordu.

Her gün kabalığı başına kaka-
lan, nöbet nöbet kovulan, fakat a-
cındığı için hesabı kesilmeyen za-
valı kürt, tahrir heyeti şark vi-
dyetlerinde vazifeye çıktığı zaman
yalvarmıştı:

— Gözünü seveyim müdür
bek beni barabar götü. Ben o duğ-
arı, o yollaları karış karış bilirem.

Benim vutanımdır da..

Yollarda yük taşımak, ateş
yaktırmak hayvanlara baktırmak
için böyle bir yabani lâzımdı.

Heyet önce trenle merkeze git-
ti. Oradan otobüsle iç şehre varıl-
dı. Nihayet kira katırları tutuldu
ve köylere doğru hareket edildi.

Fakat haritadaki iki milim ara-
lıklı köy, hakikatte iki gün sürü-
yordu. Jandarma kadrosundaki kit-
lik yüzünden dört kişi gitmeğe
macebur oluyorlardı. Ne yol var, ne
Kayalıklar arasından, tepeler-
den, karanlık dere içlerinden ağır
gidiyorlardı.

İnsanlardan uzaklaşıp kuş uç-
maz, kervan göçmez yerlere varın-
ca Mustafada büyük bir değişiklik
almıştı. Bazan kendisini kaybedi-
yor, akşam garipliklerine karşı u-
zun uzun maval okuyor, bazan ken-
dinden geçip müdür beye bile ka-
tutuyor, konuşurken gözlerinin
içinde garip parıltılar oluyordu.

Onun kafesten kaçmış bir sirk
hayvanı gibi vahşileştiğini gören
müdür bir gün kaşlarını çatarak:

— Mustafa, dedi. Buraya geldik
geleli sana bir hal oldu. Hepimizin
mükümet memuru olduğumuzu u-
natma. Vazife ile geldik.

Mustafa hiddetlenir gibi oldu:
— Burası gassaba değil. Ben i-
ni bilirem.

Herif dağ havasını alınca ada-
letli değişmişti. Bakışlarında bir
samet ve sertlik belirmişti. Mü-
dürle iki memur bu yabandan git-
meğe korkuyor ve dillerini tatlıla-
ştırıyor, ona «Oğlum, evlâdım» gibi
söylüyerek yakınlık gösteri-
yor, bir gölgelik bulup mola ver-
meleri zaman yiyecek paketlerini
onca ona da buyur ediyorlardı.

Kasaba ve şehirdeki odun, dağ-
la vahşi köylerde çok işe yarıyor.
Birkaç kürt köyüne uğrayıp i-

kişer gün kalıp ta tahriri yapınca
herifin hür zekâsı işlemeğe başla-
mıştı.

Şimdi yeni bir köye gidince üç
şehirliyi bir yerde barındırıyor ve
muhtarı çal yaka edip karşısına
getiriyor, onlar ağzını açmadan:

— Hirpo, diyordu. Tarlaları yaz-
mağa gelmişek. Herkeşin malını
üstüne edeceyik. Müdürün forsu-
nun sökmediği dağ köylerinde, ba-
lından tereyağına kadar ayağına
getirtiyor, katırları besletiyor, işin

YAZIK. BÜTÜN OTOMOBİL YARISI YAPANLARIN SONU BU OLUYOR. ŞİMDİ ONU KURTARMA LIYIZ.

KARİSTİR MA FRED. BAK BİR YERDE KONTAK YOK.

BİRAZ DAHA DYNAYINCA OTOMOBİL ŞAHLANDI VE YIL DİRİM GİBİ İLERİ ATILDI. FREDDİ DİREKSİYONA GEÇTİ.

VE ELİNE GEÇEN FIRSATI GAZA BASARAK TAM MÂNÂ-SIYLA KULLANDI.

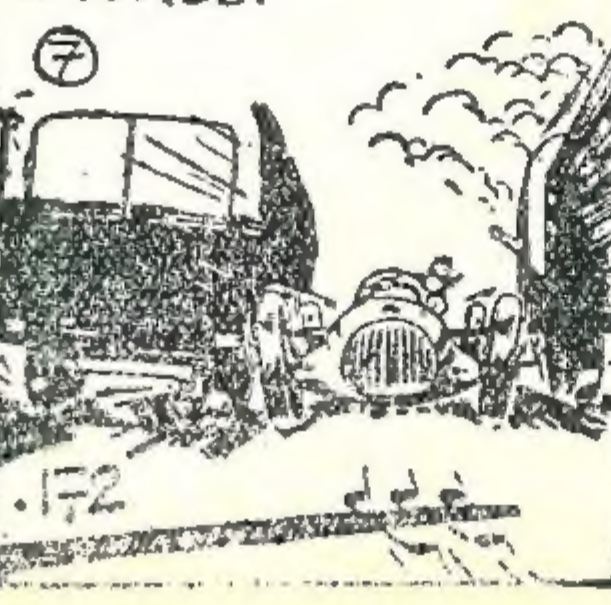
ACABA HAZİRSİZ BELÂSİZ DÖNEBİLECEK Mİ?

MONLERİ DE 2,5 KİLOMET. RE UZUN LUĞUNDA OVAL BİR OTODROM VE BUNA BAĞLI 12,5 KİLOMET. RE BOYUN DA YOL VARDI.

FREDDİ BU YOLDAN, KAMYONLARIN ARASIN DAN SIYRILIYOR İLER LİYORDU.

BİR GEYREGE KALMAZ DOKTOR GELİR. SIK DIŞI NI...

NİHAyet EVE DÖNDÜ. BANA BAK EVLAT KENDİMİ İYİ HİSSET. MIYORUM. MORTİYİ GEKERSEM CE- BİMDEKİ MEK. TUPLARI AL.

ARKASI VAR

emniyet içinde gitmesine sebep o-
luyordu.

Müdürle iki memur kurt sürü-
süne girmiş üç koyun gibiydiler.
Her an gözleri dönük, kötü niyetli
dağlıların etraflarını sarıp işlerini
bitirmelerini bekliyorlardı. Fakat
Mustafa köylerine yabancı ayak
bastırmak istemeyen hemşerileri i-
le onların arasını buluyor, ara sı-
ra:

— Hirpolar, cendırma getirende
ocağınızı söndürmüşem da!

Diye etrafa göz dağı vererek bü-
tün salâhiyet ve iktidarı kendi üs-
tünde topluyor ve sırası gelince
emrediyordu:

— Müdür bek, sıcak basmadan
yazasın torlaları, bakma yüzüme
alık alık...

Artık şehirde kendisine söyleni-
len tekdür sözlerini ve hakaret keji-

melerini ağzından kaçırıyor ve bir
kere de kaçırınca tekrarlamaktan
çekinmiyordu.

— Kâtip, öküz kimi ne yüzüme
bahirsens. Şerit metirenin ucuna ya-
pış soyha.

Masa başında direktif verenler
ancak önlerindeki renkli haritayı
tanıdıkları için tahrir heyetinin
(Arkası 14. sayfada)

MAHZENDE MORGANIN KOR-
SANI JORI RUE-
NAYI ZINCIRE
YURULMUS
GÖRDÜLER

KALK JORI.. SENI İSPAN-
YOL KRALININ ELİN-
DEN KUR TARDIM.

EVET.. BİR GEMİ BU-
LURUM ÜMİDİYLE İS-
PANYAYA GİTTİM..
FAKAT GALİBA GE-
NEM FAZLA
AÇILDI

KORSANLAR KRALI

No. 7

İSPANYOL
KRALI ALTIN ŞEHİRİ
PANAMANIN YERİNİ
SORDU. SÖYLEMEDİM.

BRİGANTIN
RUENAYI GÖRÜN-
CE ŞAŞIRDI. KOR-
SANI BİR DE GÖK
KÜĞÜKEN GÖR-
MÜŞTÜ.

JORI İSTERSEN
BİZİMLE KALMA.
SENI İSTEDİĞİN
YERE BIRAKA-
LIM. MORGANA
GİT..

KESİK BAŞIN ESRARI

(4. sayfadaki devam)

demki o Burut idi hangi maksatla gidip bu malumatı gazetecilere veriyordu da polise müracaat etmiyordu? Dorick ile alay ettiği ve bavulu çaldığı kâfi gelmiyormuydu ki? Bu adından maksadı ne idi? Bundaki yeni dümeni tutan işaret nasıl aydınlatmalı ve izah etmeli idi?

«Evet çünkü o adam kendisini daima gizlemiş. Projelerinde muvaffak olmuş ve nihayet Parise gelmiş ve şimdi gullarını güneşe yayıyordu. Dorick yüzünü avucunun içerisine almış âdeta çıldırıyordu.

XI

Bu meşhur Fransız polis müfettişi gazeteyi okuduktan sonra o kadar aptallaşmış ve hislerini kaybetmişti ki bütün gelip geçenlerin nazarı dikkatini celbetmeğe başlamıştı. Bunun farkına kendisi de varınca birdenbire oturduğu sıradan sıradı.

— Bu Burut denilen adam hakkında bana en doğru malumatı verebilecek kimse banker Gazeneve'dir. Acaba bu zat hangi cehennemde bulunuyor? dedi. Kahvelerden birine girerek telefon rehberini açtı. Telefon numarasını ve daireasını bulduktan sonra bir otomobile atlayarak bir asırdan fazla Gazenevelerin ikametgâhı olan saraya yollandı.

(Arkası var)

DAĞ HAVASI

(13. sayfadaki devam)

çektığı sıkıntıyı bilemezlerdi. Yolsuz, ızsız dağ köyleri yazılıp çiziliyor ve Mustafa en öndeki katırda giderek onlara kumanda ediyor, üç şehirli bir hata yapmak korkusuyla gözünün içine bakıyorlardı.

Gözlerindeki vahşilik son derecesini bulmuş, kavuştuğu kızgın güneş gözaklarına kan yürütmüştü. Katırın üstünde kürtçe şarkılar söylerken sesi bir kurt ulumasına benziyordu. Böyle olduğu halde sesinde bir içlilik, hicran ve kin vardı. Bazan bir iki damla yaş göbeklerinin kanlı bakışlarını bulandırıyorlardı.

Üç şehirli seslerini keserek, birbirine fısıldıyarak hep ondan bahsediyorlardı. Birgün bir köyden kurtulmuş diğerine gidiyorlardı. Mustafa birden katırdan indi ve hayvanın yularını getirip uzattı:

— Müdür bek, sen şunu bir tut. Gözünü açsın hele. Gatır gışma dağda boşanırsa ardından güş erimez ha...

Müdür yulara yapıştı. Durdular. Oldukları yerde tepişen katırların üstünden düşmeğe çalışarak beklediler.

Mustafa gitti gelmez, gitti gelmez. Nihayet Müdür:

— Mümtaz, dedi. Sen yuları Ragıba ver de git bak, şu herif nereye savuştu?

Mümtaz gitti geldi ve acı bir gülümseme ile:

— Ağa şurada, tepenin arkasında, dedi. Abdest bozuyor, bekliye-

lim.

LAKONKAGA VE ESİRETTİ-
Gİ GEMİ SEN DOMINİK'E
DOĞRU YOL ALIYORDU.
KORKUNÇ BİR FİRTİNA ÇIKIYOR
ÜZEREYDİ.

HABER-
LEŞEREK
TED BİR
ALDILAR.

KORSAN-
LAR BİRBİR-
LERİYLE...

BU HENGÂMEDE
KORNEL KORKU-
SUZCA GÜVER-
TEDE GE-
ZİYOR.
DU
72

OĞLUNUN PERVASIZLIĞI
KORSANLAR KRALININ FOX
HOŞUNA GİTTİ. «İYİ YETİ-
SECEK» DİYORDU.

FİRTINAYI UCUZ
ATLATTILAR GÜ-
NÜN BİRİNDE
BİR GEMİ GÖR-
DÜLER.

**BİN BİR
ROMAN**

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE, YAYINEVİ
Ankara cad. No: 36 İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY
azı işlerini titizlikle idare eden

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

ARKASI VAR

ALNIMIN

YAZISI

BU BİZİM YAPTIĞIMIZA
GILGINLIK DERLER.
BAHÇEDE NE ARIYOR.
DUN BU SAATTE?

SENİ BEKLİYORDUM.
ELBET BİR
GÜN GELECEKTİN..

38/

KLER ODA-
SINA GİRDİ.
ALELACELE VALİ-
ZİNİ HAZIRLARKEN
DIŞARIDAN BİR AYAK
SESİ DUYULDU.

ALLAHIM!
KİM OLABİLİR
BU SAATTE..?

172/

İÇLERİNDEN GELEN
HEYECANI BASTIRMAK
İÇİN YAKINLAŞTILAR.

MARK.. SENSİZ YAŞAYAMIYACA-
ĞIM. BENİ DE BERABER GÖTÜR.
BENİM YERİM SENİN YANIN...

PEKİ BEKLİYORDUM.. HAY-
Dİ HAZIRLAN GEL..

KAPI
AÇILDI. İÇERİ
KLERİN BABASI
GİRDİ. HERŞEYİ ANLA-
DI.

EYET.. MARKLA
KAÇIYDUM. BUNA
KİMSE MÂNİ
OLAMAZ..

KLER..
DUR.. GİTME. SANA MÜT.
HİŞ BİRŞEY İTİRAFE
DECEĞİM. GİDERSEM
PİŞMAN
OLURSAN

BİRTİM BU
LAFLARDAN..
BEN GİDİYD-
RUM..

HAYIR.. SANA MÂNİ OL-
MAK İSTEMİYORDUM. SENİN MARK
İLE EVLENMEMENİ İSTEYİŞİMDE
BİR SEBEP SEBEP NE OLUR
VARDI.. SA OLSUN.. BEN
MARKI SEVİYD-
RUM. ONUNLA Gİ-
DECEĞİM

SEN ÇİLDİR-
MISSİN.. BENİ DİNLE.. SEVDİĞİN
ERKEK, KARDE-
ŞİNDİR.. KARDEŞİM Mİ? BABA
BABA ÇİLDİRDİN Mİ
SEN?

KLER, BABASININ BU KORKUNÇ İTIRAFI
KARŞISINDA YILDIRIMLA YÜRÜLMÜŞÜ
DÖNDÜ. BİR MÜDDET SONRA KENDİNİ
TOPARLADI. SÜKUNETLE BABASINA SORDU.

MARK- BENİM KAR.
DEŞİM HA? BABA
BAŞKA BİR ŞEY İÇTİ
ET RİCA EDERİM.

İNAN BANA KLER
NEYE SENİN
SADETİNE EN-
GEL OLMAK İSTİ-
YE YİM. BENİM İÇİN
HERVE'YLE MARK
İN NE FAR.
KI OLABİLİR..?

38/2

DÜĞÜNÜNÜN AKŞAMI ODAMDA
GÖRDÜĞÜN GENÇ KADIN AN-
NENDİ... EVET ANNENDİ. YIR-
MI SENE EVVEL BENİ SENİNLE
YALNIZ BIRAKTI BİR RESSAMA
KAĞTI. RESSAMINADI JANSENDİ.

SUS BABA SUS!
KORKUNÇ...
İNANAMIYORUM.

BENİ AFFET KLER.. HAKİ.
KATI SENDEN BUKADAR
UZUN ZAMAN SAKLAMAMA-
LIYDIM. FAKAT MARKI GÖR-
DÜĞÜM ZAMAN ANNENE
OLAN YIRMI SENELİK
HİNCİMİ ALMAK İSTEDİM.
ÇOK AZAP ÇEKMIŞTİM.

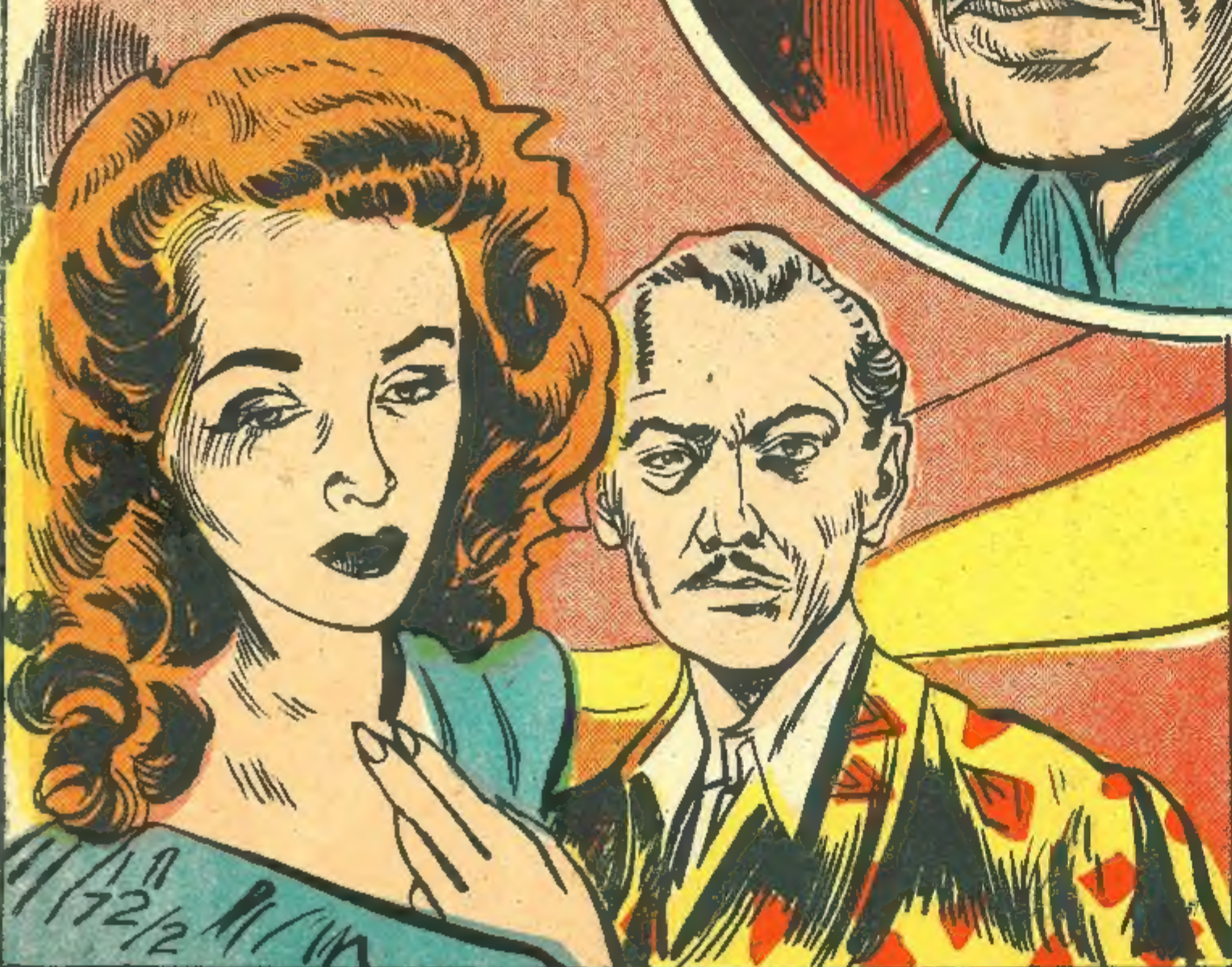
MARK... KARDE-
ŞİM... AMAN ALLA-
HIM ÇILDIRACAĞIM.

KLER YAVRUM.. SÖYLEDİK.
LERİMİN SENİN İÇİN BİR
DARBE OLDUĞUNU BİLİ-
YORUM... EVLİ OLDUĞU-
NU DÜŞÜN.. KOCANI
SEVEBİLİRSİN..

EVET BABA..
AMA BENİ YAL-
NIZ BIRAKIN..
BAŞIMA GELEN-
LERE ALIŞA-
YIM. AH
BABA.. BABA..
TALİH, KADER
NE KATI ŞEY..

SİMDİ ONU NE
YE GÖRMEK İS-
TEMEDİĞİMİ
ANLIYORSUN
DEĞİL Mİ?
GİT ONA VAZİYE-
Tİ ANLAT.. BU
TRAJEDİ UZUN
SÜRDÜ. ARTIK
NİHAYET BUL-
SUN..

ARKASI
VAR

